

страна подъ гръдния кошъ — само кожата продрана. И дветъ рани не бѣха опасни.

Даде знакъ Селимъ да го превържатъ. Имаше между комититѣ още петъ-шестъ души ранени. Привързаха и тѣхъ.

Не можеха аскерлиитѣ да се начудятъ на това Селимово внимание. Но той си знаеше смѣтката.

Чичо Стоименъ се съвзе и продума на Селима:

— Колаасж, защо не свършите ꙗсъ мене и другаритѣ ми, както ви е обичая. Или ни задържате, за да си направите съ насъ по-голѣмъ кефъ?

— Стоимене, азъ бѣхъ веднажъ въ твоитѣ рѣце. Ти не отскубна ни косъмъ отъ главата ми. Азъ ти дадохъ дума за приятелство. Сега ми се пада да ти се отплатя.

— Азъ зная, че турчинъ дадена дума на гяуринъ не удържа, — каза чичо Стоименъ и погледна Селима въ очи.

— Ти трѣба да знаешъ, че азъ съмъ освенъ правовѣренъ турчинъ и гордъ човѣкъ. Никога не се оставямъ да ме надмине нѣкой въ нѣщо. Сега и азъ ще се отплатя: човѣщина за човѣщина.

Раненитѣ комити пренесоха въ Селимовия чифликъ. Всички бидоха обсипани съ нежни грижи. Селимъ бѣше отъ слбанско произхождение, та имаше нѣщо рицарско у себе си. Освенъ това въ неговото поведение сега имаше и единъ другъ мотивъ. Той бѣше решилъ да не бѣга, а да посрещне руситѣ и да изпроси милость за себе си и за своитѣ. Бали ефенди и други добри турци съ него заедно се бѣха додумали да не бѣгатъ.

